

enim facta Caroloftadii satis loquuntur superque, quantopere averfatus fit istos titulos? Cur noluit amplius Doctoris, sed vicini Andreae appellari nomine? Num forfan & hic veretur Hornbeckius, an verum fit?

§. XIX. Meliorem Caroloftadio sese gessit *MARTINVS CELLARIVS*. Hic a Marco Stubnero, qui cum Thoma Munzero, nec non Nicolao Storckio sentiebat, seductus, post habitis literarum studiis, antea non indiligenter Tubingae, & Wittebergae, excultis, totum se fanaticis adiunxit partibus. Lutherum, Wittebergam Wartburgo reducem, una cum Marco Stubnero convenit, ut colloquio, Lutherum inter & Stubnerum, habendo, interesset. Exposuit Stubnerus sua placita & sententias. Ad quas cum Lutherus placide responderet, *Viderent, quid agerent, nihil eorum, quae commemorassent sacris literis niti, commentaque esse cogitationum curiosarum, aut etiam fallacis & fraudulentis spiritus deliras & perniciosas subiectiones*, dici non potest, quam aegre id tulerit Cellarius. Solum namque pedibus, & propositam mensulam manibus percutiens, exclamare & indignari cepit, *ausum esse Lutherum suspicari aliquid, de divino homine, teste Camerario, in Vit. Philippi p. 51. Nihilo igitur istis Lutheri monitis melior factus, eodem die, quo colloquium habitum est, cum suo Stubnero Witteberga abiit, & Kembergo literas, multis refertas execrationibus, ad Lutherum una misit. Si Hornbeckio habenda fides, ad Borussos postmodum discessit, scriptoque non uno Anabaptistarum dogmata aliis propinavit. Idem & Scultetus narrat, ad A. cl. Io XXI. ex quo forsan Hornbeckius sua hausit. Io. Henricus Ottius autem, in Annal. Anab. p. 15. auctor est, quod in Bavariam se receperit, ibidemque, Principis mandato, in liberam datus custodiam, multa scripserit. Quae ideo maiorem fidem merentur, siquidem anno demum cl. Io XXXI. Lignicio, quod in Silesiis oppidum est non ignobile, teste Hartknochio, in H. E. P. L. II. C. I. p. 284. Anabaptistae in Borussiam venerunt, ducibus Eccelio, nec non Taukero, cum quibus de summa religionis differere debuit Io. Polyander, una cum Paulo Sperato. Martini Cellarii nulla fit mentio. Quod reliquum est, vidit quotidie suas magis labascere partes. Id me.*